

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džeń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čé!

F.

↳ Sserbske njedźelske lopjeno. ↳

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihicziščyčejni w Budyščinje a je tam ja šchwěrtlětnu pschědylatu 40 pj. dostać.

21. njedźela po šwjatej Trojizy. Mat. 12, 46—50.

Lubosnišeho powjedanja žaneho njewěšch, hač džěnj-
nišche šćenje: Jesuś w Bethaniji, hdžež Marja, šabnyšchi
na wšchitkón šwět, k nohomaj njebjeskeho wučerja šedzi,
kotryž ju pokhwali, so je šebi dobry džěl wuśwolika. Hač
šo njehodzi, tež to, šchtož na kónzu 12. stawa pola Mateja
namakamy, Jesuśej sa lubosnosć wuložec a niz sa wó-
trošć pschecziwo maczeri a bratram? Pschědstaj šebi,
kajka móž lubosće šo w Jesuśowej wutrobje horjesche!
Njesapomń, so je Jesuśowa macz we wěrje a lubosći pod
šchizom šwojeho Šsyna štala a so je Jesuśowy bratr
Jakub niz jeno sa šwojeho Šbóžnika wumrjel, ale tež tón
wošebje na škutki wěry pokasowazy list napisał, i kotrymž
chzysche jako „wotročk Boži a teho Anješa Jesom Šchrysta“
šwój lud, wšchě židowske narody, sa Jesuśa dohycz pom-
hač! Najškerje je tutón Jesuśowy bratr tam šobu
k Jesuśej pschischoł se šwojej maczeri a bratromaj abo
wjazy bratrami. Njeh šu přeni čaš pschecziwo Jesuśej
byli! To šu wobmyšljenja měli, šu wutrobnje derje a
šprawnje mēnili. Čłowjek myšli, Bóh wodzi, tak je tež
tu rěkało. A Bóh jich škónczije k Jesuśej wodzi: Jesu-
śowa macz a bratsja (někoti abo wšchitzy) štejachu won-
kach, čzi chzychu i nim porěcjecz. Šchto chzychu, njeshonimy.
Mějachu šwójbnu naležnosć? Běchu wot Farisejskich
póšklani? Čhzychu Jesuśa w Božim mjenje prošycz, so
njeby šakoń šběhnył? Čhzychu i hotowej wutrobu jemu

čžesć dawacz, kaž wón jich lubosć po prawom ženje šhubil
njebjesche? Myšlimy šebi pošlejšche. To najškerje trjehi.
Šchtož pak Jesuśa nastupa, kotryž je tak šmilnje,
kaž jeno Šbóžnik wšchitkich ludzi, rjeknył: „Teho, kiž te
mni pschindze, njebudu ja won wuśtorczicz“, tak mohli
šamo sa tón pad, so jeho macz a bratsja i dobrej wutrobu
njepschindu, jeho šłowa sa wotpokasaze wobhladacz? Ně,
škerje je prawje, so Jesuś šo i žylej wutrobu wješelesche,
hdžž jemu jedyn powjedzi, šchto wonka štejo šebi šastupjenje
žada. Wón pak w šynagošy „hišchće k ludu rěčžesche“,
a hdžž šo jeho pošlucharjo dohladachu, šchto wonka
štejesche, jemu jedyn šchěptny, so by macz a bratrom po-
wital, kiž wonka štejachu. Dyrbjesche wón na to bjese
wšcheho šwoje předomanje pschetorhnyč? Wěšće niz na
to waschne, so by šwojich šwěrných na boš wostajil a šo
nad lubosću šwojeje maczerje a šwojich bratrom bjes
tamnych wješelik, ale tak, so wón šwoje šłowa i naj-
rjejšchim prajenjom lubosće a i dohom napominanja škónczi.
Wón žohnuje lud na kónzu tuteho pschetorhnyšeho předo-
wanja i wupšchětrjenej ruku: „Šchto je moja macz? A
koti šu moji bratsja?“ „Glajče, čzi šu moja macz a
moji bratsja! Pschetož šchtož wolu čžini mojeho Wótza,
kiž je w njebjesch, tón je mój bratr, šotra a macz.“
Hač wón na to njeje psches lud, w šynagošy šhromadženy,
k šwojej maczeri a k šwojim bratram krocil? A hdžž
je tam Jesuśowa macz w durjach se šwojim šynom a
i tamnymi šynami šakowohladanje šwjecziła, běchu wšchitzy
kaž jena šwójba maczerjom a bratrom a šotrom w jěnym

wjesele nad Jesuſom. To bęſche poſbęhowazy, hnujazy woſomit! Tajki je jeno mōzny pſches Jesuſowe waſchnje, pſches jeho wutrobnu, wulku luboſcſz. Žywa, njebjęſka mōz je w tajkej luboſcſzi, kotraž wutroby dobywa.

Schtōz tule luboſcſz njeczuje, temu drje ſo ſda krucze, haj njeſmilnje prajene bycz: „Schtōz wolu czini mojeho Wōtza, tōn je mōj bratr.“ Na tohoz pať ſo Jesuſowa luboſcſz pſchenjeſe, tōn hinať njemōze, hacz po ſłowje ſwojeho Anjeſa živy bycz. Nunje Jesuſowy bratr Jakub je napominať: „Budzće czinjerjo ſłowa!“ Tať je Jesuſowa mōzna ruť nad nim wupſcheſtrjena byťa niz jeno jaťo nad częlnym bratrom, ale tez nad bratrom w duchu žiwjeje wery a ſkutkomneje luboſcſze.

Swojſť mjeſ nanom, maczerju a dżęcziimi, ſwojſť mjeſ dżęcziimi jeneho doma je najwutrobnieſhe towarſtvo; to na jenoſczi krwě a waſchnjom, mjena a ſtatoka lezi. Jesuſ je węſcze najrjeńſche ſbožo dżęczatſtwa naſhoniť. Ale žaneho mjenſcheho wjeſela wōn mjeſ ſwojimi ſwernymi wuczobnikami njemęjeſche. Towarſtvo Jesuſa a jeho najſwernieſchich bę duchowna ſwōjba, kotruž mōznieſcho hacz jenoſcſz krwě a naroda duchowne pſcheczęſtvo wjaſaſche; a węſte je, ſo ſo Jesuſ ſterje wot maczerje dżęleſche, tez wot najlępſcheje, hacz wot ſwojich duchownych bratrom.

Jeho luboſcſz ſ maczeri by ſ boloczu napjelnjena byťa, hdy by macz ſ nim w jentym duchu ſo njemohľa modlicz a njebjęſkeho Wōtza namaťacz a jeho ſwjatu wolu czinicz. Njeje tez we ſwōjbnym žiwjenju pſche wſcho druhe wazne a wulke, ſo jedyn duch, jedyn Wōh, jena wera we wutrobje wſchitkich bydli? O tať huſto je krej pſcheczivo krwě! Wſchetoz w człowſkej krwě je ſebiczivoſcſz kať wloha we winowym pjenku. Ale we ſwōjbie, hdzez žywa wera wſchě wutroby abo tola maczernu wutrobu wodzi, dobywa wernocſz a luboſcſz. Jena duſcha w luboſcſzi, to je žorlo wſcheho ſboza ſa zyly dom.

Kajke pſchikrōtſchenje domjazeho ſboza pať je, hdyz chze žona dżęczi we wery a modlitwje woczahnycz a jejny mandželſki ſo w tym wot ſwōjby dżęli! W naſchim czafu dyrbja ſo tehodla woſebje naſchi mlodzi wſchitzy na duchownu ſwōjbu ſcheſcſzianſkeje woſady poľaſacz, w kotrejz bychu ſebi ſwoju ſwōjbu pytali! Krej a ſwětna luboſcſz bjeſ dobreho ſcheſcſzianſkeho ducha njemōzetej ſwōjbu a dom doſcz ſaľozecz. Schtōz pať ſ ſwōjbie duchowneho towarſtwa ſluſcha, tōn budze niz jeno duſchny ſyn, duſchny mandželſki, ale tez duſchny towarſch a ſobu-bratr wſchitkim ludžom. A Jesuſowa ruť budze nad nim, kať tez to ſłowo: „Schtōz wolu czini mojeho Wōtza, tōn je mōj bratr.“ Hamjen. T. w B.

Sswjaty dzeń.

O wotpoczinko w puſtych honach,
Wot palmow męra wobdaty,
Ty czerſtwe žorlo w ſuchich ſtronach,
Dnjo ſwjatoczny budz witany!

So ſwjeczju ſ tobu Boze njeno,
To mojej lačnej duſchi daj;
Njech Sboźnikaj ja ſlužu jeno
A jemu ſedžu ſ nohomaj.

Dženſ staroſcſz, horjo njelamoze
Mi duſchu jimacz ſ tyſchnotu;
So prawje ſlyſchu ſłowo Boze,
Ssej modlo ſwjeczju wutrobu.

Sslyſch, duſcha, hižom klineza ſwony
Tať jaſnje ſ węze zyrkwinej;
Duž nęť ſo naſtaj na te ſtrony,
Niz wjedu ſ zyrkwi, ſ woľtarjej!

K. A. Fiedleſ.

Kſcheſcſzianſke wjeczenje.

(Sķonczenje.)

Hdyz ſo nęťko częłazy bratſja po potajnych ſchczęłkach pſchezo dale wot lęhwa beduinow ſdalowachu, rańſche ſera ſkhadzachu. W lęhwe žony hižom rańſche dżęka czinicz poczachu. Tu ruczny mlhn klepotasche, tam ſo w kožanym ſudobju butra dżęlaſche; pſhy ſchczowkachu, konje rjehotachu, womzy bjezczachu. To ſcheicha ſķoncznje ſ twjerdeho ſpanja wubudzi. Hdyz ſwōj pľaschcz, ſ kotrymz bę wodziťy byl, wotwali, ſo njemalo dżiwasche, ſo ſ njeho wōtry kaťacz padny. Wōn jōn do ruťi wſa a je wſchěch bokow wobhladowasche; ale wōn jōn njepōſna a ſebť njemōzeſche wumyſlicz, tať je na jeho pľaschcz pſchichol. Tōn do boka poľožiwſchi ſo do pľaschcza ſawali a ſtany, ſo by ſa ſwojim konjom pohľadať. Kať pať ſo wuſtroza, hdyz widzeſche, ſo bę ſo konjej dżęł czōlnych hriwow w nozy ſwotſiſhal a ſo tute wōſki na ſemi lezachu; ſ tym bę ſo jemu najwjeſcha hańba ſczinika, kiť mōze ſo ſylnemu, wojowazemu beduinej doſtať. Sswōjim ludžom to najprjedy ſa-mjeľca a ſo do ſwojeho ſtana wrōczi. Sswōjej žonje tam ſwoje wobtedzbowanje ſdžęli. Ta pſchi tym na njeho pohľadny a ſo na męſcze teho dohľada, ſo bę ſo jemu ſķoncžť jeho pľaschcza wotręnył. Hdyz nęťko bole wokoľo ſo hľadaſchtaj, ſpōſnaſchtaj tez, ſo bęchu nęťotre ſtanowe powjaſy pſcheręſnjene a ſo tez teho dohľadaſchtaj, hdzez bę ſo zuſy po ſdaczu do ſtana ſunył. Nęťko ſcheich wje-dzeſche, w kajtim ſtraſche bęſche tu nōz pobnył; tola pať jemu hu-dańczko woſta, ſchtō je pola njeho byl, ſchtō je ſo ſ nožom do njeho ſahanjať a ſwōj wotpohľad tola ſķoncznje njewuwjedł.

Na to ſwojich ludži wokoľo ſo ſhromadzi a jim wſcho ſwu-powjeda, Sso dżiwajo a ſe ſrudnymi myſlemi wſchitzy w ſtanje ſedzachu. Woni wſchať jara derje wjedzachu, ſchto je w nozy jich wjednikaj hroſylo; tola pať ničtō węz roſjaſnicz njemōzeſche. Sķoncznje da ſebi ſcheichowy bratr kaťacz pſchinjeſcz. Lędma bęſche na njōn pohľadnył, wuwōla: „Sawęſcze, to je tola twōj kaťacz, tōn nōz, ſ kotrymz ſy nęhdy tamneho ſcheſcſziana ſaľkol.“ Sķeich ſblędny a nōz do ruťi wſawſchi dzeſche: „Allah je wulki, ty maſch prawje, to je mōj kaťacz.“ Nęťko bę jemu wſcho jaſne. Jecho njepſcheczęljio, lępſchi dnyli wōn, bęchu jeho pſchepuſchczili a jemu žiwjenje woſtajili.

Bjeſ komdzenja ſo ſa tej ſcheſcſzianſkej ſwōjbu, nad kotrejz bęſche ſo we ſwojim czafu tať częzko pſchęſchol, wobhonjowasche, a hdyz bę ju wuſlędžil, na ſwojeho konja ſalęſy a ſo ſ nęťotrymi pſchewodzerjemi ſ nej na pucz poda. Tam pſchichędſchi ſo ſ nimi ſjedna. Bjeſe wſcheho ſawdawka pať tajke ſjednanje njemōzeſche woſtať. Čzi bratſja ſebi žadachu, ſo ma beduina jim te pola, kiť bęſche nęhdy jich nan wotnajate męł, ſa wobſedzęńſtvo pſchewoſtajicz. To beduina jara rad ſwoli a jim hiſchcze wſche teho ſwōj ſchit polubi. Nęťko macz a jejni tjo ſynojo ſaſo do prjedawſcheje domiſny częhnicchu a ſo na ſcheichowe ſłowo ſpuſchczachu. Wōn je tez ſłowo dżerzať. Wob jeho ſchitom ſu tam ſwoje plōdne pola dżęłali a ſo woženiwſchi ſe ſwojimi dżęcziimi

w sbožu bydlili. Posłdžiſcho ſu tuto ſydló Rummentia mjenowali a něcziſchi wobydlerjo teje ſameje wſy ſu potomniſy tamnych tſjoch bratrow. Manowa krej bu wot ſynow na ſchecſzjanſke waſchnje wjeczena, a taſ naſta zyle ſchecſzjanſka wjeſ woſtrjedz muhamedanſkich ludži; a ſo Bože žohnowanje nad potomnikami tamnych tſjoch pobožnych bratrow leži, najlepje na tym widžiſch, o je tuta wjeſ hacž do dženſniſcheho dnja ſchecſzjanſka woſtała.

Moja nadžija.

(Starſ iſt meines Jeſu Hand —.)

ſlób: Jeſuſ, moja nadžija —.

Šylna ruſa Anjeſowa
Budže mje tu ſ bebi czahnyčž;
Wſcho je na mnje wažiſa,
Duž mi njeda nihdy panycž.
Šmilniſ mój mje ſakhowa,
To je moja nadžija.

Widžu w ſwojej njewěri,
So mohł w ſtraſchnej bitwje woſtačž,
Jeſuſ ſlicži ruku mi,
Šklabom' dawa pomoz doſtačž.
Dobycže mi wobradža,
To je moja nadžija.

Wobſtoržuje ſkóržbniſ mje,
Šhryſtuſ, hlaj, mje ſaſtupuje;
Šdyž mje ſkóſtniſ traſchicž chže,
Mój Anjeſ próſtwny wuſklyſchuje,
Je mi ruſa njebjęſta,
To je moja nadžija.

Šdy by ſacžmiko ſo tu,
So bych w ſtyſknoſcži ſo rudžil,
Š njewěſtej ja krocželu,
Wuſhód pytajo, ſo bludžil:
Jeſuſ kij a ſwětko ma,
To je moja nadžija.

Njech ſo ſwětej ſaſtyſchcže,
W njęſbožu njech ſkiwli, ſtona;
Šwětej ſbože ſhabloze
Šbudžuje jom' tužne hrona.
Anjeſ je ſkała njehnuta,
To je moja nadžija.

Chže Anjeſ ſ móžnej ruku mje
Štworicž ſ ſwojej podobnoſcži,
Dha chžu ja tež ponižnje
Semu mjelcžecž w poſklyſchnoſcži.
Taſ ſym w budže bjeſ ſtrača,
To je moja nadžija.

Seho ruſa dđerži mje,
Šchtó dha tutón troſcht mi rubi?
D mje ſwjeſ'li wutrobnje,
Šchtož mój Šbóžniſ ſwojim lubi.
Jeſuſ wěcžnje wuſhowa,
To je moja nadžija.

Surij Bróſt.

Bože wóczko wſcho widži.

Franzowſki kral Ludwig XIV. hladafche raſ ſe ſwojeho hrodu pſches dalokowid do dalokoſcže a wuhlada w rězy Seine tſjoch młodženzow, kiž ſo kumpachu. Taj dwaj wietſchej podnórjeſchtaj teho mjenſcheho, runje kaž byſchtaj ſ nim něſchtó prjódł měkoj. Tón jimaj czękaſche, wonaj ſa nim bęžęſchtaj a jeho wróczo wlecęſchtaj, tepilſchi jeho. Potom ſo ſtrachocžiwje wuhladowaſchtaj, hacž njeje to něchtó widžał, ſo ſwoblekaſchtaj a domoj džeſchtaj.

Kral Ludwig na lonja ſkocži, wſa ſe ſobu ſchęſcž muſketirow a tymaj mordarjomaj napschecžiwje jęchaſche.

„Mojej knjeſaj, wy ſcže tſjo wuſchli, hdže dha je waju towaſſch?“ ſo kral praſchęſche. „„Tón wuſnje pluwacž,““ wonaj wotmolwiſchtaj. „Simajcže jeju!“ kral ſwojim wojaſkam pſchifaſa a da jeju ſawręcž. Potom da ſudnikej pſchińcž, powjedafche jemu tu wěž a khoſtanje ſa njeju žadaſche. Šsudniſ wotmolwi: „Majeſtoſcž, naſch ſakoń dweju ſwědkow žada, wy ſcže jeno jena woſboba; naſche ſudjenje budže podarmo, je-li ſo taj ſkóſtniſtaj přęjetaj.“

„To by hiſchcže rjeńſcho bylo, hdý bychu w mojim kraleſtwje mordarjo njeſhoſtani woſtali“, kral Ludwig rjeńny a pſchifaſa, ſo dýrbi hnydom 20 woſebnych měſchcžanow ſ njemu pſchińcž; tež zny kralowſki dom mějeſche pódla byčž. Kral ſam ſo na ſudny ſtol ſydný, ſwoje naſhonjenje powjedafche a da tymaj mordarjomaj pſched ſo ſtupicž. Na kralowe wumopraſchowanje ſo wonaj bórſy we ſwojich ręcžach ſaſchmjataſchtaj, jeju wina bu ſjawna a ſmjercž wěſta; hiſchcže tón ſamý džen buſchtaj na tym měſcže tepjenaj, hdžež bęſchtaj ſwojeho bratra ſkónzowałoj. Tón tepjený bęſche mjenujzy jeju pſchirodny bratr a bohaty; ſo byſchtaj jeho pjenjeſy na ſo ſcžahnyłoj, bęſchtaj tón njęſtutł wuwjedłoj.

Naſajtra buchu tſi częła ſ rěki wucžehnjene, ale jeno to jene częſne khowanje doſta.

Kralowe wóczko bęſche njęſtutł widžało, Bože wóczko pał hiſchcže dale a wjazy widži.

Dobre wotmolwjenje.

W měſcže bęchu wili. Wjeſnjeno, kiž bęchu w měſcže ſwoje wupłody ſroſpſchedawali, ſo na dompuč hotowachu. Duž ſo žakoſne njewjedro w hromadu ſcžahny. Šylný deſchcž ſo lecž pocža a witolwarjo dýrbjachu do hoſcženzow. Tež pobožna žónka, kiž ſo hewal wjele w korcžmach njeſadđeržęſche, dýrbjeſche ſwóji woſyl pod torhož ſcžahnyčž a nětko ſama w korcžmje wuſhowanje pytačž, hacž by ſo deſchcž ſaſo wopſchęſtal. Tu pał nětko do druheho ſurowjenja trjechi; pſchetož korcžma bę polna witolwarjow, kotſiž hněwni na to, ſo maju tu czakacž, a pſchi tym pjeni, Bohu wumjetowachu, ſo jim ſ deſchcžom dompuč ſadžęwa, a jeho nětko ſ hroſnyimi ſłowami hanjachu a jedyn pſchemo druheho ſakrowachu. — Naſcha žona bęſche najprjedy czilſche w kucžiku ſedžała. Nětko pał dlęje wjazy wutracž njemóžęſche. Wſcha hněwna dla tajęje bjeſbóžnoſcže do ſrjedž ſtwny ſtupi a do tch bjeſbóžnych wótlje ſawoła: „Šklyſchcže, wy ludžo, ſcže wy něchtó ſarſchich měli, kiž ſu waſ tajke něſchtó wucžili, abo macže wy dječži, kotrež chžecže tajke něſchtó wucžicž?“

Wiſchitzny wotmjelknychu. Ani jedyn wjazy hanjazeho ſłowcžka njepiſny. Ta žona bę jim přędowanje dđeržala, kótke drje, ale tajke, kiž do wutrobny ręſaſche.

Mandželſtwolamač a jeho dwórſki přędač.

Nękajki wjerch bęſche do częžkeho hręcha mandželſtwolamanja padnył. Seho přędač džeſche ſ njemu a jeho ſe wſchej khotnoſcžu

napominasche, so by bo hwojeho hrěcha wostajil a pokutu činił; tola podarmo. Sdnyž teho dla bórny sažo pschińdže, bu wotpofasany. Masajtra na klětzy wošjewi, so je jedyn staw jeho wošady do czež-keho hrěcha padnył k pohórščenju sa žyłu wošadu, a so bo napomina, so by hnydom pokutu činił a Bohu czešć dawal. Sdnyž to tež bjes wuspěcha wosta, wón něšto njedžel posdžišcho šjawnje na klětzy wošjewi, so budže teho šameho šjawnje psched ludźimi mjenowacž a jeho s žyrkwoje wusamtnje, je-li so bo njepolěpschi. Tež na to wjerč hwoje žiwjenje na žane wašnje njepolěpschi. Duž tón předač bližšchu njedželu w pschitomnosći wjerčha jeho hrěch mjenowasche a jeho s žyrkwoje wusamtny.

Bórny po kemschenju wojazy po předarja pschicžahnychu a jeho do šale domjedžechu, hdžež dale ničžo njeběšche, hacž wošrijedža hromadka pěška. Tam mějesche žyłu hodžinu čakač. Duž bo durje wotewrichu a wjerč se hwojim katom pschińdže. „Wy dyrbicze wumrjecž“, wjerč na duchowneho šahrima, „pschihotujče bo na šmjercž.“ — „„Majestoscž,““ předač mernje wotmolwi, „tu je hižom moja šmjertna košchla,““ a pschi tym hwoju šuknju trochu šwotpina a tu košchlu pofasa, kiž bē bo špody šuknje woblekł. „„Ša derje wjedžach, šcho na mnje čaka a šym hotowy,““ wón pschistaji. Sdnyž wjerč šhroblosčž tuteho muža wohlada, bu wón móžnje šatorhnyeny a wšchón blědy štiwu wopuščež. Na to pať je do bo šchoť, bo wot hwojeho hrěcha wotwobrocžil a Bohu špodobne žiwjenje wjedł; hwojemu njebojšliwemu dwórštemu předarjej pať bē čaš žiwjenja s žyheje wutroby džakowny.

Wo khartowanju.

Něhdže bē hoščina. Šo nej bo nělotši knježa sa blido šydnychu, so bychu šharty hrali. Tež šarať běšche mješ hoščemi a blisko pschi hracžkach štejesche. Někať na žort jedyn wot nich šararjej pschimoła, hacž njechať šobu hracž. „Šara rad“, šarať wotmolwi, „ja pať nješšym hišchče ženje hrať; duž mějče ščěrpnoscž so mnu, hdnyž bo ras pschehladam.“ Šarať bo k hracžkam šydnny a dale rjekny: „Moje wašnje je, so wšchitko, šchoť činiju, s modlitwu šapocžinam.“ A wón ruzny štykny a bo modlesche: „Šubny šnježe a Šumožniko! Daj hwoje žohnowanje k našchemu hracžu, hdnyž twoja czešć w nim leži. Mam-li pať prawje, hdnyž praju, so šhartowanje tebe šrudži a je hańba sa twojich šlužobnikow, dha se hwojej mozu mješ naš šahrimaj, so bychmy šjawnje twoju wolu pošnali. Šamjeń!“

„Nětko w Božim mjenje hrajmy“, šarať rjekny; ale ničtō bo šhartow njedōtkny. Duž šarať džesche: „Derje, hdnyž ničtō šobu njehraje, šym ja dobył; ja bo wam w mjenje našchich šhudnych a bēdnnych džakuju.“ Pschi tym pjenješ hromadu šchtrnychny, a wšchelazy jemu hišchče něšto darow pschitnychny. Šotom šedžachu hromadže a šebi wo hwojich našhonjenjach powjedachu, šchoť bē rješšche hacž šhartowanje.

Mały hólčžk jako předač.

Wokoło lěta 1830 šlužesche 16 lětna hólčžka, Marja Měrcžinkež, sa pěštoncžu w šrenim měšče pola lěšarja. Tam mějesche jeno 4 lětneho hólčžka wobledžbowacž a bo s nim wukhodžowacž. Běšche pať to jašna hłowčžka a jara wčypany, so by wšcho šhonil a šebi wšcho wukładowacž dať, šchoť by hdže widžak abo šlyšchal. Na rjanyh nalětnym dnju dopoldnja džěšchtaj wobaj, pěštoncža a mały lěšarjež hólž, wokoło města, hdžež wojazy nimo njeju na to město cžehnichu, hdžež bo wuwučowachu. To bē něšto sa našcheho

hólža. Tón bo praschesche, so pěštoncža došč wotmolwecž njemóžesche. Wón chyšche wjedžecž, šcho a k čemu dyrbja wojazy wuknyč. „Nō, dha poš šobu a wohladaj to šam“, hólža wotmolwi a wobaj džěšchtaj sa wojatami. Na ešeržerniščču wojazy jaštachu a šwucžowanje bo šapocža. Našch hólčžk štejesche runje šady hejtmana, kiž škoro pschi kōždym štupjenju a wobwjertnyenju wojakow šwarjesche a šelesche. Wojazy jemu ničžo prawje cžinicž njemóžachu. Duž bo ras hejtman wobrocži a maleho lěšarjež hólčžka wuhlada. Tón jemu bjes štracha jašnje do woczow pohlada a šhroble pschimoła: „Dyrbja to modlitwy byčž, šchoť ty rěčžiš?“ — „„Ně, mōj šynko,““ hejtman wotmolwi, bo šacžerwjenišchi, „„ale móžesč bo ty modlicž, a hdny to činiš?““ — „„Šano, hdnyž štawam, wjecžor, hdnyž bo lěham, a tež hdnyž bo k blidu šydnny“, hólčžez rjekny.

„„Njechať mje hwoje modlitwy nawučžicž?““ hejtman dale rěčjesche.

„Šubje rad“, hólčžez džesche, „ale předy dyrbiš hwoje hrosne šaktrowanje wostajicž.“

„„Šaj, to chžu,““ hejtman pschilubi.

Wón je tež šklowo džeržak, nad cžimž bo wšchitzy jara džiwachu. Šo powjedanju štareje cžety.

Wšhelake s bliska a s daloka..

— Ša našlědnika knješa šantor šerka w Šufezach je bo knješ žyrkwinski wučer Šodny we Šupoji wušwolil. Wny pschejemy s wutrobu, so by nowowušwoleny žyrkwinski wučer s tym šamym žohnowanjom w Šufezach škutkowal, kaž nješapomnity knješ šantor šerka, a so by tež w šchuli po jeho pschikladže prawa našcheho šerbškeho luda šastupowal.

— Šichichodny šchtwōrt šwjecžimny šažo hwoj reformazijski šwjedžen. Wny bo dopominamy na žohnowanja našcheje droheje ewangelsko-lutherškeje žyrkwoje. Duž pať nješabudžmy tež hwojich wěrybratrow a hwoje wěryšotry, kiž w rošprōščenju mješ druhowěryžnymi bydla a njemōža žohnowanje a dary našcheje wěry nje-mnyleni wužicž. Reformazijski šwjedžen šhromadžuje bo sa nič kollekt, so bychu bo woni tež lěto a lěpje teho žohnowanja šwjelelicž mohli. Duž wotewmny tež w džakownej lubošči k našchej drohej wěrje reformazijski šwjedžen hwoju ruku sa žohnowane škutkowanje Šustav-Šdolškeho towarštwu.

— Wōjna je bo šapocžala a krej bo hižom na Šalkanje pschelala. Wono šu šame šapocžatki a dotalne wojowanja ani pošnawacž njedadža, šotra štrona je we wojowanju poštracžowala. Š temu je tež powješčam malo wěrč; pschetož kōžda štrona hwoje powješče, šajkež bo jej špodobaju, do šwěta dawa. Roššudjenje je halle sa něotre njedzele woczakowacž. Dwělowaze pať jara je, hacž wōjna na Šalkan wobmješowana wostanje abo hacž njebudža tež wukłomozy pošdla do njejednoty pschicž a do wōjny mješ šobu cžerjene. Tu je najwjetšchi štrach pschichoda, šotryž bo w tu šhwilu pschewidžecž njehodži.

„Šombaj Šōh“ njeje jenož pola knješow duchownych, ale tež we wšchěch pschedawarňjach „Šerb. Šowin“ na wšach a w Šudyšchinje doštacž. Na šchtwōrcžlěta placži wón 40 pj., jenotliwe cžiška bo sa 4 pj. pschedawaju.